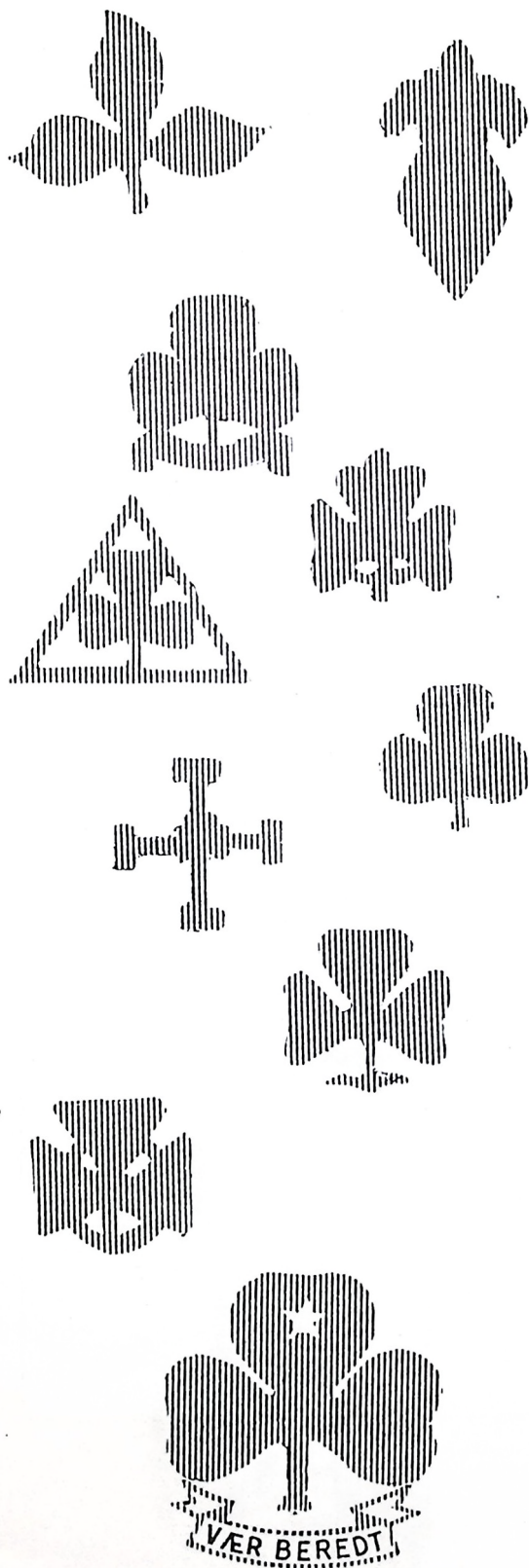

PIGESPEJDERNE

Lejrens Trommeslager

Indhold

Hvad foregaar der? * Loyalitet * Ord der kræver nærmere Eftertanke.
Korpset melder * Fra Sommerlejrene * Spejderarbejdet i U. S. A. *
International Førertræning i Zlin * Depotet melder * Landet over.

Nº 8

1937

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
ADRESSER

KORPSRAADETS FORMAND

Hr. Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, København Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Bækkeskov pr. Tappernøje.

SPEJDERCHEF

Frk. Elisabeth Flagstad, Spejderskolen, Korinth, Fyn. Telf. Korinth 67.

KORPSKONTORET

Spejderskolen, Korinth. Fyn. Telf. Korinth 67.

INTERNATIONAL SEKRETÆR

Souschef Komtesse Naka Haugwitz, Villa »Rocca«, Korinth, Fyn.

KORPSETS DEPOT OG KONTOR I KØBENHAVN

Vester Voldgade 94. Postgiro 406 73. Telf. Byen 2573 x.

»PIGESPEJDERNE«

Redaktør Fru Hanna Lund, Læssøegade 198, Odense. Telf. 7104.

BLADETS ADMINISTRATION

Frk. Anne Marie Rasmussen, Søndergade 7, Odense. Postgiro 363 02.

»FØRERBLADET«

Redaktør Karen Hartvig, Voldgade 15, Sønderborg.

Reglementerede **brune Strømper**

Sportsstrømper

og

lange Strømper

Faas bedst paa

PIGESPEJDERDEPOTET

Vester Voldgade 94

Pigene = Spejderne

Udgivet af Det danske Pigespejderkorps
Redigeret af Fru Hanna Holmblad Lund

Nr. 8 – September 1937

Hvad foregaar der?

I Sommer var det Patruljeførerne, som dygtiggjorde sig, i Efteraaret er det Tropsførerne. De bebudede Førerstævner rundt om i Divisionerne er i fuld Gang, og nye Førere mødes med erfarne Førere til gensidigt udbytterigt Samvær. *

Paa Spejderskolen begyndte det nye Skoleaar den 1. Septbr. med 32 nye Elever. Den 26 Septbr. fejres Skolens 15 Aars Fødselsdag, og mange gamle Elever glæder sig til at besøge Skolen den Dag, og Spejdere rundt om i hele Landet vil sende Skolen mange taknemmelige Tanker. I alle 15 Aar, Skolen har eksisteret, har den været Korpsets Hovedkvarter og faktisk været dets Livsbetingelse. Spejderchefen har givet Husly til diverse Korpssekretærer, Kontor, Arkiv, Lejrmateriel og i en Aarrække ogsaa til Depotet. Det er ikke underligt, at alle Pigespejderes Øjne straalere, naar Talen falder paa Spejderskolen og vi sender allesammen Chefen vore bedste Ønsker for Skolens Fremtid. *

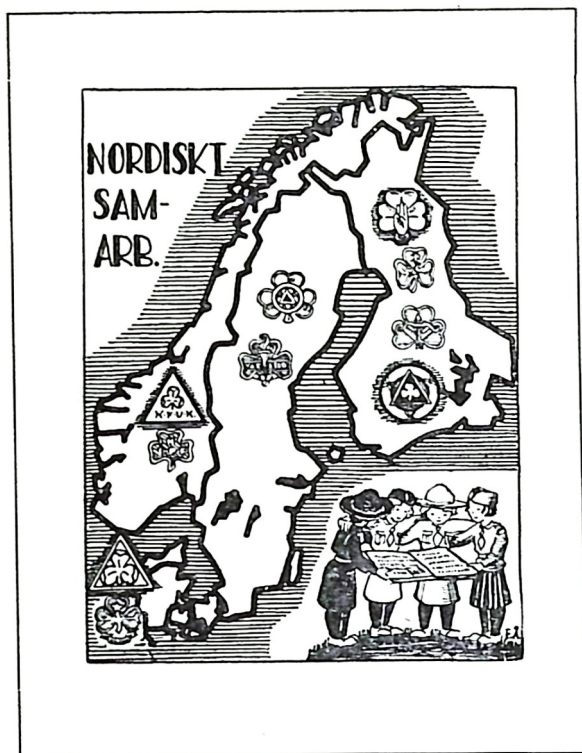
Søndag d. 10. Oktober bliver Spejderdag i København. Hs. Majestæt Kongen vil komme til Sted til en stor Parade, som Det danske Spejderkorps, K. F. U. M.- og K. F. U. K.-

Spejderne og Det danske Pigespejderkorps afholder paa Rosenborg Eksercerplads.

Gennem Divisionerne er der fra Korpsset sendt Meddelelser ud om Paraden. Vi haaber, at ogsaa mange Spejdere fra Provinsen vil komme til København. Det bliver en stor Oplevelse at være saa mange Spejdere sammen, og mange Troppene kan jo naa ind paa en Søndagsbillet. — Troppene fra vort Korps mødes og marcherer samlet til Paraden, som er Kl. 2. Vel mødt *alle* — vi venter at blive *mange* den Dag. *

Paa Korpskontoret arbejdes der paa at føre den nye Udgave af Spejderbogen à jour. Vi længes efter den og glæder os til den kommer. *

I forrige Nummer af Førerbladet efterlyste jeg store Spejderes Ønsker og Idéer til Planlæggelse af et Seniorarbejde i vort Korps. Jeg ved, at ikke alle store Spejdere faar Førerbladet, derfor gentager jeg her: Hvis I store Spejdere — 16 Aar og derover — gaar med Idéer om Seniorarbejde, saa send Forslag til mig. Kom frem med jeres Ønsker og Planer, saa vi kan hjælpe hinanden med at finde den Form, hvorunder Se-

niorarbejdet kan trives i vort Korps. I behøver ikke at udarbejde Planerne, som skulde de paa Tryk i Bladet — skriv direkte til mig, og jeg glæder mig til at høre fra jer.

★

Næste Nummer af Bladet bringer en fælles nordisk Artikkel — den er fra Sverige — om Orientering; der bliver noget at lære.

Hver Gang, I ser denne Tegning i Bladet over en Artikel betyder det, at samme Artikel staar i de finske, norske og svenske Pige-spejderblade.

★

I dette Blad fik jeg ikke Plads til Rubriken: „Hvor vilde jeg ønske“ — der er ellers kommet flere Indlæg til den, og morsomt er det at se, at mange er de samme. I skal ikke være bange for, at jeres Ønsker bliver syltet hen, jeg lover jer, der skal blive taget Stilling til alle dem, der virkelig har en fornøftig Begrundelse. Men inden I skriver, tænk jer saa om, og ønsker I at kritisere, saa gør det kun ud fra kærlig Interesse for Korpsen og jeres Kammerater. *Redaktøren.*

Følgende Foredrag blev holdt i Patruljeførerlejren paa Brahe Trolleborg:

Loyalitet

Den engelske Spejderlovs anden Paragraf lyder: „A Girl Guide is loyal.“

Hvad forstaar vi ved Loyalitet? Naar vi prøver paa at sætte os ind i Meningen af dette Ord, ser vi, at det betyder Troskab, Retskaffenhed og Hengivenhed. Det er noget, vi kan komme langt med — for de Mennesker, der er loyale, er dem, man kan stole paa.

Man kan tænke loyalt, man kan handle loyalt, og man kan føle loyalt.

At være loyal er noget fast og sikkert — noget, vi alle gerne vil være.

Kender du ikke de Mennesker, som altid er parate til at sige noget godt om andre? Som altid er beredte til at hjælpe, naar der opstaar Vanskeligheder, som altid undskyl-

der, og som man altid kan stole paa? Det er de loyale Mennesker, som tænker retskaffent og er tro.

Er vi født med disse Egenskaber? Maaske til en vis Grad. Men jeg tror ogsaa i høj Grad, at man kan tilegne sig dem, naar de mangler eller ikke er udviklet i os. Man kan arbejde paa at blive loyal, hvis man vil!

I vor danske Spejderlov lyder den anden Paragraf: „Vær tro mod Konge, Fædreland, Forældre og foresatte.“ Her er Ordet Loyalitet lidt mere forklaret, lidt mere beskrevet, men betyder det samme, for naar man er tro i Ordets rette Betydning, er man loyal.

Vi Spejdere skal være tro — tænk paa Spejderløftet: „Jeg lover at gøre mit bedste for at være tro mod min Gud og mit Land,

at være vaagen, modig og ren og at holde Spejderloven." Dermed lover vi Loyalitet — dermed lover vi at gøre vort bedste — med andre Ord at sætte alt ind for at være tro mod det højeste, vi har i Livet.

Tro mod Gud. — Har I nogensinde tænkt paa, hvor betryggende den Sætning er: „Kaster al eders Sorg paa Ham"? Al vor Sorg — som om vi kunde have været bange for at lægge vore smaa ubetydelige Vanskeligheder foran ham. Det er Bevidstheden om, at der er sørget for os i alle de midste Enkeltheder, som er saa stor en Trøst, og naar vi ærligt har gjort vort bedste i de smaa Ting, vil vor Fader vel-signe dem og hjælpe paa vor Ufuldkommenhed.

At være tro mod Gud er at leve efter hans Bud. Gud har ikke sagt til os: „Du skal gøre dit bedste“, men: „Du skal“. At leve efter hans Bud er ikke altid lige let, det kan sommetider være meget vanskeligt. Verden er fuld af Fristelser, og vore Tilbøjeligheder er ikke altid gode. Naar vi giver efter, naar vi ikke prøver paa at kæmpe mod daarlige Tilbøjeligheder, fører de os bort fra Gud. Vi skal vogte os, thi naar vi handler mod hans Love og ikke tænker paa ham, men her paa Jorden gør alt det, vi har Lyst til, og vi paa den Maade glider bort fra Gud, kommer der en Tid — sandsynligvis allerede her paa Jorden, men i alle Tilfælde efter Døden, — da vi vilde give alt for at have hørt efter hans Stemme og fulgt vor Samvittighed i Fristelsens Time. Tænk paa Fortællingen om den rige Mand og Lazarus; den rige Mand bad om at sende nogen til hans Faders Hus, for at de skulde

høre Sandheden og ikke begaa de samme Fejl som han, saa at de bagefter maatte lide Pinsler; men der blev svaret ham, at naar de ikke hørte efter Profeterne, saa lod de sig heller ikke overbevise, om nogen opstod fra de døde. Denne Fortælling lærer os, at vi her paa Jorden skal høre efter Guds Stemme, „at være tro mod Gud“. Sand Kristendom viser sig levende i vor Kærlighed — i vor Kærlighed til Gud og i vor Kærlighed til

Mennesker, som er grundet paa vor Kærlighed til Gud.

Og „vær tro mod dit Land“. — Den lille Del af Verden, som er Danmark, er dit Land! Et Land fuldt af gammel Historie, gamle Traditioner og Heltesagn. Et Land med frodig Jord, ældgamle Træer og gamle Gaarde — rigt paa Naturens Skønhed og Pragt, „hvor Løvet staar saa grønt“. Tænk, hvad det betyder at kalde saadan et

Land sit — at det er ens Fædreland!

At være tro mod sit Land er, at man elsker, agter og ærer det, og, om det skulde komme i Fare, indsætter alt, hvad man har, og yder alt, hvad der staar i ens Magt, for at hjælpe og værne om det.

Det ligger i Menneskets Natur at hygge om sit Hjem, at vogte og forsvare det. Spejder, Danmark er dit Hjem, vær stolt derover! men maaske vil du først engang senere rigtig forstaa, hvor meget du elsker det; naar du har været langt borte og kommer tilbage over Grænsen, hjem, i dit Land, og du ser det første Dannebrog vaje mellem Bøgetræerne. Da vil Troskab og Kærlighed til Danmark give dig en hellig Lykke.

Vær vaagen, modig og ren. Naar du kan

ORD DER KÆBER NÆRMERE EFTERTANKE.

Læs din Spejderlov igennem og du synes, du alt i alt er en rigtig flink Pige; lev dig ind i den og du opdager, hvor sølle du er.

Spejderbevægelsen er Aktivitet.

Kammeratskabet er det bærende
i Patrulje og Korps.

Spejderbevægelsen vil altid være
i Kontakt med det bedste i Livet.

holde disse vigtige Ting, er du tro mod dig selv.

Vær vaagen. Luk dine Øjne op, se det, der sker! Pas paa ikke at forsømme noget vigtigt eller miste en Chance for at hjælpe andre eller for at forbedre dig selv. Naar man iagt-tager de smaa Ting, kommer man til ogsaa at se de store.

En Maler øver sig længe, før han begynder paa sit Billede. Han maa kende Enkeltheder og se det rette Perspektiv. Selv om vi ikke maler, kommer det an paa, at vi finder det rette Perspektiv, og dertil skal der Øvelse. Man kan træne sig op til det; man kan se ganske anderledes og mange flere Ting, naar man vil se; og naar det ydre Øje er godt trænet, vinder ogsaa det indre Øje i Styrke. Din Sjæl bliver styrket, og du bliver samvittighedsfuld — og er man ikke det, er man ikke en god Spejder. Din Ære forlanger, at du er samvittighedsfuld, og Baden Powell siger: „En Spejders Ære kan man stole paa.“

Førerne har Ansaret for at bringe Spejderloven ind i Børnenes Sjæl, i deres Liv. Den Æresfølelse, som er i ethvert Menneske, skal udvikles; den ligger som en vidunderlig Krans omkring vor Lov og Løfte; lad den aldrig blive tør og vissen. — Vær vaagen, og vogt disse Skatte!

Vær modig! Der findes to Slags Mod, det fysiske og det moralske. Det er maaske sommetider vanskeligt at have moralsk Mod. Det kan godt være, at vi ser og hører Ting, som vi ikke synes om, men vi er bange for at sige det! vi er bange for andres Meninger, vi vil ikke være anderledes end de, og saa virker det daarlige Eksempel, som vi ikke har Mod til at standse, og breder sig som en aandelig Smitte — den ene angribes efter den anden — til Smitten ender i en alvorlig Sygdom.

Men har vi en lille Gren af moralsk Mod i os, vil vi kunne standse i Tide og sige: „Nej holdt, dette er ikke rigtigt, her kan jeg ikke være med, og her kan mine Kammerater heller ikke være med, og kan du holde dem fra daarlige Talemaader og daarlige Vaner, er du en loyal Kammerat, fordi du hjælper dem. Og fysisk Mod! Hvordan er det med det? Er

vi bange for at gaa til Tandlægen, bange i Mørke, bange for at der skal ske os noget? Naar vi tillader den Slags smaa Ængstelser at faa Magt over os, vil vi ikke være til Nytte i Øjeblikke, hvor der er Fare; man skal øve sig i at være modig i de smaa Ting for at kunne holde Hovedet oppe i de store. Vi har hørt om Teaterbrand, hvor det store Kaos blev forhindret, fordi et Menneske roligt blev siddende, og de andre tænkte: „Naar han bliver siddende, kan det ikke være saa farligt; og hans Ro giver Ro til de andre og redder mange.“

Derimod skal vi vogte os for dumdristigt Mod og ikke paa Grund af Pral eller Uvidenhed udsætte os for unødige Farer. — Men er der Fare, saa hold Hovedet oppe, Verden tilhører de modige!

Og at være ren! Hvem er ren? — Naar vi ser ind i vor Samvittighed, vil vi føle, at vi ikke altid er rene i vore Tanker, Ord og Handlinger, og dog forlanger vi, at Mennesker skal være rene.

Der var engang, da der kun var 9 Paragraffer i Spejderloven, og man fortæller, at Baden Powell, da man spurgte ham, hvorfor der ikke var en Paragraf i Spejderloven, som hed: „En Spejder er ren“, dertil svarede, at Renhed er den vigtigste Ting i Verden, og hvis han satte det ind som en Paragraf i Spejderloven, saa vilde det se ud, som om det ikke var mere vigtigt end det, der stod i de andre 9. Men til sidst blev den alligevel tilføjet, idet han sagde: „Jeg tror, at hvis en Dreng har Mod til at holde § 10, vil han ogsaa kunn holde de andre 9.“ Saadan blev denne Paragraf til.

Verdens Snavs indeholder mange Bakterier, og nogle er meget giftige. De kan ikke vaskes af i vort Badekar, og der er dem, som ikke engang Lys og Røntgen kan fjerne, men kun vor Vilje og vor Samvittighed.

Der skal ofte Mod til at være ren i Ord og Handlinger, man skal have Mod til at være sin Overbevisning bekendt, og ens Overbevisning skal være, at Renhed er det vigtigste.

Giv ikke op og tro, at du er tabt, hvis du har handlet mod denne Lov. Vi er kun tabt,

eller langt ude, hvis vi ikke kæmper for vor Renhed. Ofte kan vi først dømme en Ting rigtigt, naar vi kender den af Erfaring, og kan først gaa i Lag med at kæmpe imod den, naar vi har indset, at den er forkert, men saa skal Arbejdet begynde, og man maa ikke give op, før man har sejret.

Jeg tror, den bedste Hjælp til at være loyal for en Spejder er at holde Spejderlov og -Løfte; thi i hver af Paragrafferne ligger der en Verden aaben for os, som aabner nye Muligheder for Karaktertræning og Fremskridt.

Loyalitet. Lad ikke din Sans for det komiske, det morsomme, løbe af med dig. Man kan være vittig ved at fremtrække de latterlige Side hos andre. Vi har alle latterlige Sider, og med lidt god Sans for det humoristiske kan vi let paa andres Bekostning være meget underholdende.

Jeg tænker ikke paa smaa, sunde Drillerier, men paa de andres svage Sider, som det gør dem ondt at høre latterliggjort; naar Børn bliver drillet paa en forkert Maade, berøver det dem deres Selvtillid, og de kan komme til at lide under dette igennem hele Livet.

Jeg er bange for, at vi alle kender dette her med at sidde i en Krog og fnise, naar en eller anden bærer sig klodset ad eller siger noget forkert. Kunde vi ikke prøve paa at beherske os lidt i saadanne Tilfælde? prøve paa ikke at se eller høre det, eller i alle Tilfælde lade, som om vi ikke har set eller hørt noget? „Aah, men det var saa sjovt!“ — Ja, men er vi klar over, at naar vi fniser i et Hjørne, gør vi Vedkommende latterlig — og er selv — hvordan vi end drejer det — lidt hjerteløse.

Jeg kender et Tilfælde om en, der var pukkelrygget, og han sagde, at det, han led aller mest under, var ikke saa meget de nysgeriges Stirren, som de medlidende Blikke fra nogle, der vendte sig bort fra ham; men dem, der lod, som om de ikke saa hans Skavank, dem mødte han sjældent — og dog var det netop de Mennesker, som gjorde Tilværelsen lettere for ham.

Vi har allesammen vor lille Pukkelryg,

synlig eller usynlig, og det gør ondt, naar andre stirrer paa den.

Kritik, naar den bruges mellem 4 Øjne, kan være en god Vejledning. Kritik som Underholdning er en Pest. Hvor sikre og gode maa vi ikke føle os, naar vi kan finde Mod til at rakke andre ned — og dog siger Kristus: „Den, der er uden Synd, kaster den første Sten.“

Vi skal øve os i Selvkritik og i at dømme venligt — og prøve paa at være humane i Samfundets Interesse — saa opnaar vi at blive loyale i vore Tanker, Ord og Handlinger.

Naka Haugwitz, Souschef.

Korpset melder:

Fra 1. September ledes Københavns Division og Hellerup Division af konstitueret Divisionschef, Frk. Märta Stjernswärd, Vester Voldgade 94, København V.

Frederiksberg Division ledes fra 1. September af konstitueret Divisionschef, Frk. Inge Ehrenskjöld, Vester Voldgade 94, København V.

Frederiksborg Division ledes fra 1. Oktober af konstitueret Divisionschef, Frk. Grethe Meisner, Lindevej 3, Hillerød.

Lyngby Division ledes fra 1. Oktober af Divisionschef, Fru Gerda Frellesvig, Ryparken 8, København Ø.

Divisionerne bestaar af følgende Troppe:

Københavns Division:

I. København	IV. København
II. København	V. København

Hellerup Division:

I. Hellerup	I. Øbro
II. Hellerup	II. Øbro

Frederiksberg Division:

Meisernes Trop	Graagæssenes Trop
Fuglebakkens Trop	Ryvang Trop

Frederiksborg Division:

Helsingør Trop	I. Hillerød Trop
	II. Hillerød Trop

Lyngby Division:

Folehaven Trop	Gentofte Trop
Holte-Hvidegaard Trop	

Korpssekretæren.

Fra Sommerlejrene

Tak for jeres Beretninger fra Lejrene. Her følger nogle af dem — desuden har Grenaa Trop en Rapport fra en Cyklelejr i Midtjylland, og 1. Helle-rup fortæller om en Lejr fuld af Oplevelser i Sve-rige. 4. Aarhus sender et langt Digt, som fortæller om deres vellykkede Lejr, men da det kun rigtigt kan forstaas af de, der var med, bringer jeg det ikke i Bladet.

Ingenting er saa dejligt!

Ikke jeg alene,
ikke min Trop,
ikke vi danske Spejdere,
men Alverdens Spejdere siger det:
„Ingenting er saa dejligt som en Lejr!“

At leve sammen i otte Dage — lære hinan-den at kende — tage Del i hinandens Sorger og Glæder — mærke, at man er mange — det er at være i Lejr.

Den Dag, man tager ud, skinner Solen, og alle er glade og tilfredse; men der kommer en Dag, da det øser ned, da Havregrøden er sve-den og Humøret sort, da der er Huller paa Strømperne, og alting egentlig er saa trist, saa trist. Men saa sker det, at Troppens mind-ste og gladeste Spejder sætter Humør i det hele, bare ved en god Vittighed eller en mun-ter Sang, — naar man er i Lejr gør det ingen-ting, om det regner, og Teltene falder sam-men om én.

Hver Morgen — uanset Vejret — farer man paa Hovedet i de friske Bølger, man spiser Havregrød, uanede Bunker af Havre-grød (som man ellers ikke kan faa ned hjem-me), man skurer Gryder med et glad Ansigt, staar sammen med de andre og synger, naar Flaget bli'r hejst, arbejder hele Formiddagen, pudser sin Patruljeførers snavsede Støvler, vasker Gulv i Hytten, henter Brænde i Sko-ven, fyrer under Gryderne, til man er knald-rød i Ho'det, og alle Øjenvipper og -bryn er svedet af, laver Mad som aldrig før og spiser den bagefter med straalende Appetit. I Fri-tiden daser man eller skriver Brev hjem, man

tegner Billeder i sin Dagbog af Hytten og Teltene og Lejrpladsen og Skoven lige bag-ved og Paradepladsen, som ligger højt oppe lige ud til Vandet — eller Lejrbaalspladsen, som er paa en gammel, fredet Gravhøj med storslaet Udsigt over Vandet — altsammen skal det med hjem — i Dagbogen. Hver Af-ten holder man Lejrbaal, synger, snakker og har det hyggeligt sammen.

Ved Lejrbaalet gør man lige, som man allerhelst vil — er der en, der vil synge en Sang, maa hun godt det — en anden fortæller en Historie eller opfører en Sketch. Lejrbaal er saa godt — man kan sidde og se ind i Il-den og drømme — eller se ud over Vandet, som ligger helt stille — eller ind over Sko-ven, som suser ganske sagte.

Om Aftenen, før man falder i Søvn, ligger man og lytter til Fiskerbaadene, som tøffer af Sted ude paa Vandet — ingen Lyd er saa hyggelig og søvndyssende som en Fiskerbaads Tøffen, man glemmer helt, at man ligger paa en stenhaard Madras med en Rygsæk som Hovedpude, glemmer, at man engang har syntes, at der egentlig slet ikke var noget ved Spejd, glemmer alle Vinterens Sorger og Be-kymringer, glemmer, at der er noget, der hedder at være bundtrist, glemmer det for det ene vidunderlige, at man er i Lejr — for

ingenting er saa dejligt som en Lejr!

Vildgaas.

*

En lille Beretning om vor Spejdertur 1937.

Vi cyklede igennem Byen. Lidt vinterblege endnu, men dog med synlige Spor af Foraarssolens Glød. Hatten kækt paa Snur, fuld Oppakning, leende og snakkende; 1. Gentofte Trop startede paa Cykletur. Men hvordan? — Jo, det kunde vi udenad. — Den 24. Juli Kl. 11 skulde Damperen afaa til Aarhus. Og Damperen vilde rumme en meget kostbar Last, nemlig os. Og saa skulde Turen gaa fra Aarhus, og derfra Slag i Slag. Fra Aarhus til et lille Herresæde Løvenholt 11 km Syd for Silkeborg. Fra Silkeborg til Stensballegaard ved Horsens. Derfra videre til

Jellinge og ind paa en Gaard dér. Hvad for en Gaard vidste vi ikke. Den noksom bekendte Skæbne maatte raade. Ligeledes maatte Skæbnen bestemme næste Sted, der laa lige ved Haderslev. Og næste Sted, det var Turen Clou, nemlig Dybbøl. Fra Dybbøl over til Als, hvor vi overnattede ved Mommærk. Med Damper til Fyn, hvor vi med det samme cyklede til Stenstrup. Dér overnattede vi i en Præstegaard. Fra Stenstrup, hvor vi slog os ned 2 Dage, gik det lige til Svendborg, og saa med Damperen hjem. Og alt dette medregnet megen Herlighed kostede 25 Kr.

De første 2 Dage gik, som Dage bør gaa paa en Spejdertur. Vi cyklede op ad Bakke, ned ad Bakke, sang og lo, lavede Mad, søgte Natlogi, spiste vor Havregrød med mer eller mindre Mælk og Gløde o. s. v. Men saa kom en af Turens store Oplevelser. Det var Dagen efter Besøget paa Himmelbjerget, som iøvrigt heller ikke var at foragte. Der kom pludselig Besked om, at Hofjægmesteren paa Løvenholt med samt Hustru, Børn og Bekendte vilde se Lejrbaal. Stor Staahej. De skulde faa Lejrbaal at se. Det gjaldt jo om at sige lidt Tak for Gæstfriheden. Baalet blev færdigt, Hofjægmesteren kom og med ham to kæmpemæssige Lagkager og is-afkølet Limonade. 15 Par Øjne hang ved Lagkagen, — og vi fik den. Men ikke nok med det, vi blev efter Lejrbaalet inviteret op paa Slottet! The med smaa lækre Snitter, og bagefter dansede vi med hinanden. Oh, Spejderliv! Hov! Der havde jeg nær glemt, at vi spillede Sketch, smaa muntre Sketch til Gengæld.

Med fornyet Aandskraft startede vi næste Morgen. Cyklede, og kom til Stensballegaard. Der blev vi sluppet løs i et Jordbærbed. Uhm! Jeg tror, vi forskrækkede Manden. Den rare Mand.

Saa kom der en stille Dag, bortset fra den store Oplevelse, det er pludselig at blive vasket, d. v. s. komme i Karbad, blive skruppet paa alle „Flader“, naar man længe har sovet i Halm og Lader. Ingen kan sige, at Folk ikke modtager os venligt, og ikke forstaa, hvad en Spejder trænger til. En stor Dag kom. Vi startede tidligt om Morgen med Udsigt til en dejlig Cykeltur, Madlavning o. s. v., men intet usædvanligt. Og saa kom vi til Aabenraa, — og saa Dyrskue. Hvor stor Oplevelse det var, kan daarligheds beskrives. At se de vældige Hingste, velpassede med skinnende Skind, gungre forbi Gang paa Gang. Der var en saadan Kraft og Storslaaethed over Synet. Man følte sig saa lille; det var ikke til at forstaa, at vi smaa Væsener var „Skabningens Herre“. Men Aand er jo Aand.

Og Turen gik videre. Det blev Morgen og Aften. Morgen, og saa var vi paa Dybbøl. Det var det, vi havde set hen til som det historisk set mest interessante Sted. Og med aabent Sind indsugede vi alt. Uden at ville det blev vi med ét meget nationale og fædrelandsbejstrede. De Banker, hvor Danske og Tyske havde kæmpet saa blodigt, gik vi nu paa

i straalende Solskin; men vi saa for os Granaterne regne ned i den mørke Nat, saa' Ansigter gløde i Kampen for et frit Danmarks Land og Mænd segne for Kuglerne. Selv om man er Pacifist af fuld Overbevisning, maatte man et Øjeblik være stolt af de Danske, der sloges dengang for Danskheden.

Efter Dybbøl maatte vi se Sønderborg Slot og det skønne Alssund, og saa gik det ret hurtigt fremad mod København. I endnu et Hjem modtog vi en storslaaet og hjertelig Gæstfrihed, nemlig i Stenstrup Præstegaard paa Fyn, hvor vi blev ligefrem forkælede. Ollerup saa vi, hvor man hviler det meste af Aanden, men til Gengæld slider med Kroppen fra tidlig Morgen til sen Aften. Endnu et Par Cykelture gjorde vi, og saa ombord i Skibet og hjem til vore Forældres saa dejlig aabne Arme.

Lone Knutzen, 14 Aar.

★

4. Aarhus Trop. Sommerlejren 1937.

Troppens første Sommerlejr holdtes i Dagene fra den 26. Juni til den 3. Juli 1937 ved Fløjstrup, ca. 15 km fra Aarhus.

Lejren var med Vilje lagt saa nær ved Aarhus, for at give Spejdernes Forældre, der saa godt som alle for første Gang sendte deres Børn i Spejderlejr, Lejlighed til at se, hvordan vi indretter en saadan Lejr, og under hvilke Forhold Børnene lever i de 8—10 Dage, Lejren varer.

Hensigten naaedes ogsaa fuldt ud, idet vi havde Besøg af hver eneste af de deltagende Spejders Paargørende. De udtalte alle deres Tilfredshed med Lejren, saa jeg tror, at Forældrene ogsaa næste Aar trygt sender deres Børn med — ogsaa længere bort fra Aarhus.

*Lad Sol gaa over Agre
og gulne Danmarks Rug!
Vor Sommer vil vi lagre,
som Vin til Vinterbrug.*

Ludvig Holstein.

Hjørring Trop Sommerlejr.

Torsdag den 24. Juni drog 25 blaa Pigespejdere fra Hjørring Trop ud til Lejr paa Kragegaarden i Tornby. Til Lejrplads valgtes en lun Plet bag Klitterne. Stormen sørgede dog hurtigt for at fjerne al Lunhed i Miles Omkreds, og enkelte Telte maatte skifte Plads, før de stod saa godt, at de kunde modstaa de kommende 8 Dages Blæsevej. Men hvad gjorde det? Vi var i Lejr, og vi frøs ikke halvt saa meget som de bekymrede Mødre, der sad hjemme og tænkte paa os.

For at faa gode Pladser til Teltene maatte vi anbringe dem i spredt Orden, men det gjorde blot Lejrpladsen saa meget større og spændende. Der

Køkkenvagt

var tilsyneladende god Jord at grave Feltkomfur i, men det viste sig hurtigt, at den, naar den blev opvarmet, blev til det dejligste Flyvesand, der absolut ikke gav noget ordentligt Grundlag for Gryderne. Saa byggede vi et Feltkomfur af Mursten, og det holdt Resten af Lejren.

Vi havde fra Klosterskoven faaet et Læs Brænde og Granlægger, og paa Grund af denne Rigdom holdt vi Ilden i Feltkomfuret Døgnet rundt, saa Nattevagten kunde styrke sig med en Kop Te og Klemmer.

Vi havde laant en dejlig stor Flagstang, som vi rejste paa Lejrpladsen. Da vi gravede den ned, traf vi paa Vand, og straks havde vi Idéen til at lave egen Brønd. Vi gravede igen lige ved Køkkenpladsen og traf ogsaa her paa Vand, og da vi havde sat en Tønde ned, havde vi i Løbet af et Døgn det klareste Vand at tage af. Det var en stor Hjælp ikke at skulle bære Vandet den lange Vej fra Gaarden, og det hændte kun et Par Gange, at Brønden løb tør.

Troppens faste Bagemester byggede en Ovn i Klitten: En Kikdaase omgivet af Mursten. En Morgen bad hun om Vagten fra 4—6, og da vi andre kom op, vankede der varme Boller og Kaffe — en kærkommen Afveksling fra de andre Dages Te og Klemmer.

Udover en enkelt Tur til Hirtshals var der ingen Afbrydelse i Dagenes Gang med Lejrarbejder om

2 Odensespejdere

Formiddagen. Hvil til Kl. 3 og Badning om Eftermiddagen. De første Aftener krøb vi tidligt til Køjs, men vi naaede dog flere Aftener at faa Lejrbaal. Lejren laa jo denne Gang tæt ved Byen, og mange Forældre og andre interesserede benyttede Lejligheden til at faa en Spejderlejr at se. Ingen kom tomhændet derud, og der blev sat en anselig Portion Kager til Livs. Traditionen tro havde vi ogsaa denne Gang et Fødselsdagsbarn i Lejren, og Dagen blev fejret med megen Fest — jeg tror, der var 50 til Chokolade den Aften.

Den sidste Aften blæste det særlig slemt, og en enkelt Teltstang knækkede, men derudover skete der intet. Ved Lejrbaalet blev der som sædvanlig sunget en Sang med Hip til alle dem, der havde „udmærket“ sig paa en eller anden Maade, og Lejravisen „Tornby Klit Tidende“ blev læst op. Lejrens højtelskede Køkkenchef fik som Tak for Mad et Sæt Spisegrejer — ledsaget af et rungende Hurra.

Nattevagten havde nok at gøre med at passe Teltene den Nat — og de hamrede Pløkkene saa godt i, at det var svært for Spejderne at faa dem op næste Dag — eller var det bare, fordi de var kede af at trække dem op og se Teltene falde? —h.

Køkkenteltet i en engelsk Træningslejr. — Kasserne er anbragt paa store Træpløkke, der er slaaet i Jorden med korte Mellemrum. Bananerne hænger i et Net paa en af Teltstængerne. Det er nemt at holde Orden i saadan et Køkkentelt!

Fotograferer du?

Til Forsidebilleder paa Bladet efterlyser jeg skarpe Billeder. Mon ikke mange af jer har noget paa Lager, som burde kendes af flere? I behøver ikke at forstørre Billederne — men skarpe maa de være, og Aftryk paa blankt Papir er bedst. Jeg giver et Gavekort paa 2 Kr. til Depotet for hvert Billede, jeg kan bruge.

Speiderarbeidet i U. S. A.

Oversat fra de norske K.F.U.K.-Spejders Blad af Else Christiansen fra The story of a million Girls

Juliette Low's Navn er velkendt af danske Pigespejdere som af Pigespejdere Verden over. Efter hendes Død samlede de amerikanske Pigespejdere sammen til det Fond, som bærer hendes Navn og som paa mange Maader kommer det internationale Pigespejderarbejde til Gode.

En af vore Kammerater fra Hjørring, Jytte Mikkelsen, er i Øjeblikket i Lejr i Amerika — hele Turen er en Indbydelse fra Juliette Low Fondet. En Spejder fra hvert Land har Fondet indbudt, og vi glæder os til i næste Blad at høre Jytte fortælle fra den store, internationale Lejr, som finder Sted i Anledning af de amerikanske Pigespejders 25 Aars Jubilæum. Om Juliette Low fortæller følgende Artikel.

Hendes uselviske Arbejde for Spejdersagen staar som et straalende Eksempel for alle os, der skal føre det videre.

Foran i de amerikanske Pigespejders Haandbog har hun skrevet følgende:

Dear Girl Scouts:

I hope, that we shall remember the rules of this Girl Scouting game of ours. They are:

To play fair,
To play in your place,
To play for your side and not for yourself.

And as for the score, the best thing in a game is the fun and not the result, for:

„When the Great Recorder comes
To write against your name,
He writes not that you won or lost
But how you played the game.“

Girl Scouts, I salute you.

Your friend,
Juliette Low.

Jytte Mikkelsen

Mens „Scouting and Guiding“ i Stor-Britannia blev begynt av en berømt mann, en nasjonalhelt, blev speiderpikearbeidet i Amerika satt ut i livet av en kvinne, lite kjent i sitt eget land, en kvinne ikke ung, ikke rik og med et handicap som vel for enhver annen mindre modig vilde ha vært en uoverstigelig hindring — en næsten komplet døvhet. — Denne kvinne var Juliette Low. Det er godt for speiderpikene i verden å vite noe om henne, hvad hun gjorde for sitt eget land, og å forstå, at hun var et av de første mennesker som hadde synet for et verdensvennskap som bæres videre i hennes navn og til minne om henne.

Juliette Gordon, siden gift med William Low, var født i Savannah, Georgia, like før borgerkrigen. Hennes far, general William Gordon, var en utmerket Sydstats-mann og hennes mor kom fra

Der skal smøres
mange Klemmer
til Aftensbordet

Nordstatene, så hun hadde i sig forenet begge landets elementer. Hun tilbragte mesteparten av sitt ekteskap i England og lærte også å holde av dette land. Hun var en meget original, morsom og interessant person, og der er uendelige historier om henne. Hun var absolutt sannferdig og modig, og hun hadde barnets enkelhet, umiddelbarhet og begeistring.

Med disse egenskaper kan det forstås hvorledes hun fulgte etter å ha møtt Sir Robert Baden Powell, at det eneste hun hadde å gjøre i verden var å bringe „Scouting for Girls“ fra England tilbake til sitt land Amerika. Det var i januar 1912 at mrs. Low vendte tilbake til sin hjemby Savannah, beveget med kunnskaper om speiderpikebevegelsen, slik som hun hadde sett den og praktisert den i England og Skottland. Der fantes ikke tvil i hennes sjel om at de amerikanske piker vilde bli like så begeistret som deres britiske søstre.

Da hun ankom til Savannah gikk hun ganske karakteristisk rett til pikene selv. Hun inviterte endel av dem til teselskap i sitt eget hjem, viste dem billeder av engelske piker og fortalte dem hvad disse piker holdt på med. Før eftermiddagen var omme hadde hun dem tiggende om å danne en tropp.

„All right,“ sa mrs. Low, „vi vil bruke skuret på baksiden av huset til våre møter.“

„Men hvad skal vi gjøre, når De må tilbake til England?“ spurte en av pikene.

Det kunde også ordnes.

„Jeg skal fortelle alle jeg kjenner om speiderpikene og hvorledes vi kommer til å ha dem her i Savannah,“ erklærte hun. „Jeg vil få tak i en fører til dere.“ Så gjorde hun.

Miss Nina Pape, siden kretssjef for Savannah, forteller, hvorledes hun fikk en beskjed i telefonen fra Juliette Low:

„Kom hit med engang! Jeg har noe for pikene i Savannah, hele Amerika og hele verden, og vi skal begynne iaften.“

Slik var den brennende tro på speiderbevegelsen i Amerika, hver tomme av sin dynamiske energi øste hun inn i bevegelsen.

Like før hun reiste hadde hun opnådd å få miss Edith P. Johnston til første utøvende sekretær for speiderne, en meget forvirret sekretær som mrs. Low hadde sagt farvel til med disse ord:

„Her har du engelsk håndbok som vil fortelle dig hvad du behøver å vite, og hvis den ikke gjør det, så bruk din sunde fornuft.“

Snart var seks tropper under dannelsen, noen med seks eller syv, andre med 60 eller 70 medlemmer. Uniformer laget de selv, de hadde ingen mønstre, ingen regel å gå efter; de så bare på billedene av de engelske speiderpikene. Rapporter blev sendt til mrs. Low. Hun tilbragte meget av sin tid i det engelske „headquarter“ med å studere deres metoder, spesielt måten som lederne blev forberedt på før de gikk til arbeidet blandt piker.

I juni 1913 leiet mrs. Low et kontor i Washington, kjøpte møbler til det og installerte miss Johnston + en ekstra helper. Besøkte alle sine venner, idet hun meddelte dem at de skulde begynne speiderbevegelsen for piker og at de skulde bli ledere av troppene som om kort tid skulde organiseres.

I januar 1914 fikk mrs. Low sine sakførere til å få organisasjonen registrert.

Hun gjorde betydningsfulle kontrakter med slike folk som major Patterson i Røde Kors; på den måte fikk hun istand en forbindelse som var av stor betydning.

På denne tid fikk en speiderfører Røde Kors-medaljen for å ha reddet en neger som var blitt gassforgiftet ved gravning av en grøft, og det var i „speider'n“ hun hadde lært å utføre kunstig åndedrett.

Omkring mars 1916 optrådte mrs. Low igjen, og etter noen få ord til hilsen, meddelte hun at hun flyttet hovedkvarteret fra Washington til New York. Det vil forstås av dette som er sagt at mrs. Low var imot alt og alle som stod i veien for bevegelsen. Hennes familie visste dette. Engang kom hennes søster, mrs. Leigh, fra England, og hun spurte ved ankomsten: „Hvor er Daisy?“ (Dette var familiens navn på mrs. Low.) Hertil svarte faren oppgitt: „Daisy er i Washington for å få De forente Staters grunnlov forandret, så den passer for speiderpikene!“

Blandt de første rekrutter mrs. Low fikk var mrs. Choate, datter av en av hennes eldste og kjæreste venner. Anne Choate var en av de mest elskelige og avholdte ledere. Hun forteller på en inntagende måte hvorledes hun blev vunnet.

En dag fikk hun en telefonbeskjed at hennes mors intime venninne, mrs. Low kom for å spise middag med henne. „Dette var en stor glede for mig,“ sier hun, „siden min tidligste barndom har hennes komme betydd ekstra fornøielse. Mrs. Low kom, og jeg fant ut grunnen derfor. Der var dannet en tropp i byens høiskole av en av de unge lærerinner der. Mrs. Low møtte jeg på stasjonen, og hun presenterte mig for den troppsfører som kom sammen med henne. Da vi begynte på hjemturen sa hun: „Ja jeg håper du vil få interesse for disse pikene. Du vet at jeg har bragt dette arbeide fra England, og her har du en tropp i din egen lille by. Jeg ventet naturligvis at det vil interessere dig.“

„Selvfølgelig vil det interessere mig,“ sa mrs. Choate (uten å ane noenting om dem eller deres virke.) „Hvad skal jeg gjøre?“

„Å,“ sa mrs. Low henkastet, „bare sy på et merke om året.“

I november 1916 fulgte mr. Coy, kassereren, at de måtte se å få noen penger for å kunne løfte byrden i sin helhet av mrs. Lows skuldre. De søkte også og fikk et tusen dollars av staten. Mrs. Low blev så glad over dette at hun flyttet hovedkvarteret til „The Harriman Bank Building, Fifth Ave-

nue, New York, og ansatte mr. Gammon som sekretær og en stenograf som assistent. I løpet av vintren viste mange nye folk sin interesse.

Blandt de nye venner var det to som senere spilte en stor rolle i bevegelsens videre utvikling: Mrs. Macy og dr. James Russel, rektor ved Teacher College, Columbia universitet. Dr. Russel, en fremragende pedagog, hadde en stor innflytelse på utviklingens videre program. Hans helhjertede billigelse og støtte av speiderbevegelsen bragte en stor del av den inn i akademiske kretser.

Mrs. Macys død i 1925 føltes sterkt av de som hadde arbeidet sammen med henne. Hennes navn lever evig blandt speiderpikene ved de vakre leire som tjener som nasjonale treningscentrum for førere.

I 1917 var spørsmålet om førerutdannelse allerede blitt nødvendig. Til mrs. Storrows hus i Boston kom de ivrige pionerer i bevegelsen. De dannet noe som de selv kalte seniornpatroljen.

I 1917 blev det neste skritt gjort. Mrs. Storrow begynte sin berømte førerskole for speiderpiker, „Pine Tree Camp“, og som fremdeles fortsetter sitt arbeide.

Helen Storrow er vel kjent i speiderpikenes verden som fé-gudmoren, som gav dem „The Chalet“ i Sveits.

I 1917 startet de sitt eget blad „The Rally“ ved Josephine Dascam Bacon, den velkjente forfatterinne. I 1920 blev navnet forandret til „The American Girl“, et navn som fremdeles bæres av det populære og tiltrekkende „Girl Scout Journal“.

Mrs. Low hadde nu sett den vesentligste del av sin drøm bli til virkelighet, speiderpikebevegelsen hadde fått faste former i hennes eget land. Så da bevegelsen vel var bragt i havn, overlot hun ledelsen til de som var dyktige nok til det. Hun hang fast ved sin forbindelse med England og reiste frem og tilbake hvert år og bragte med sig nyheter fra det ene land til det annet.

I april 1919 fikk hun Baden-Powells med sig til Amerika. Og de diskuterte mange ting med førerne der, ting i det opprinnelige system som de ikke helt hadde forstått. Dette var den første begynnelse av et meget fruktbringende samarbeide mellom speiderpikene i England og Amerika. Det var mrs. Low som først fikk den idé å opmuntre pikene i de forskjellige land å skrive til hverandre, og hun var derfor skaperen av „Postboksen“ som siden er kommet til å bety så meget for speiderpikene overalt.

Våren 1925 var hun i England og hørte at det var tale om å holde den 4. internasjonale konferanse i 1926 i Sveits. Dette vekket hennes indignasjon, og hun erklærte at det var utenkelig at den første som skulde holdes utenfor England, ikke skulde holdes i De forente Stater. Hun feiet tilside alle innvendinger og erklærte at hun var bemyndiget til å invitere konferansen til Amerika 1926, og at speiderpikene var forberedt på å betale reisen og alle ut-

gifter for en delegert fra hvert land i verden, hvor der fantes speiderpiker. Vi må overlate ordet til mrs. Rippen, deres nasjonale leder i årene 1919—30:

„En morgen fikk jeg en telefonopringning fra mrs. Low som vi hver dag hadde ventet tilbake fra England. Jeg er på bryggen,“ sa hun, „og må se dig øieblikkelig. — Jeg har en plan — en plan!“ Jeg ventet, mens min hjerne tumlet med de mest fantastiske og mest umulige idéer om hvad planen kunde være. Næsten før vi var innenfor døren til konforet begynte hun: „Vi skal ha verdenskonferansen her næste år. Jeg så det hele for mig på båten over. Emigrantbestemmelsene har intet å si. De delegerte vil bare være besøkende, og speiderpikene kan komme også.“

„Verdensleir“ — „delegerte fra hvert land“ — jeg var målløs!

Juliette Low stoppet bare et øieblikk for å puste, og fortsatte hastig: „Jeg snakket med offiserene på båten om datoen, og vi kan fint arrangere det til mai næste år. Vi kan ha møtet i Edith Macy-leiren. Etter møtet ønsker jeg at de skal besøke Washington, Boston, Buffalo, Cincinatti, Chicago, St. Louis og Savannah. Jeg ønsker dem spesielt i Savannah!“ Edith Macy-leiren var ganske nylig gitt oss og var fremdeles et stykke land som måtte ryddiggjøres for å kunne brukes. Vi håpet å ha den ferdig til våre egne ledere omkring juni 1926, men det var meget ennu å gjøre, og min hjerne var helt forstumlet.

„Hvor mange venter du?“ formådde jeg å få frem.

„Omkring to eller tre hundre,“ svarte hun glad. „Tror du ikke næste vår er for tidlig?“ forsøkte jeg. „Du vet komitéen hadde tenkt 1928 tidligst. Ved den tid vil Edith Macy-leiren være i full sving.“

Hun reiste sig fra stolen og kom bort til mig. „Jane,“ sa hun, idet hun la hånden på skuldren min. „Hvis vi ikke har den næste år; vil ikke jeg lenger være her!“ Jeg visste hvad hun mente. Ansiktet hennes var preget av den kamp hun kjempet, og det viste at hennes dager var talte. Men Verdenskonferansen, om ikke akkurat verdensleir, blev holdt i Edith Macy-leiren i mai 1926 og vanskelighetene overvunnet. Den blev en triumf! Bare et sinn som var så uovervinnelig som hennes, kunde få gjort det hun gjorde den uke. Neppe noen har gjettestet hvad anstrengelse det kostet henne. Men hun levde for å se verdenskonferansen møtes i hennes eget land. Denne konferanse var et landemerke i bevegelsens historie, for det var på det møtet at planen om en verdensorganisasjon blev formet.

Efter konferansen reiste mrs. Low ennu en gang til England. Da hun vendte tilbake til Amerika var hun allerede meget syk, hun reiste tilbake til sitt hjem i Savannah, og der døde hun i januar 1927. Telegrammet som hun hadde fått fra hovedkontoret noen få dager før hun døde, blev begravet med henne. Det lød slik: „Du er ikke bare den første speiderpike, men også den beste av dem alle.“

International Førertræning i Zlin (af Fromse)

Lørdag den 17. Juli stod jeg og strakte Hals paa Masarykbanegaarden i Prag, jeg skulde hente de 6 danske Psp., der sammen med mig skulde deltage i ovennævnte Lejr. De ankom glade og fornøjede, omend lidt trætte, der havde ikke været megen Siddeplads paa Turen nedover.

Vi kom hurtigt i en Sporvogn og ud til den hypermoderne K. F. U. K.-Bygning, hvor vi skulde bo under Prageropholdet. Dette Hus maa der ofres et Par Ord paa. Store, lyse Sovesale, enkelte Værelser, Dagligstuer i hver Etage, Selskabslokale med Flygel, Spisesal i Kælderen, Styrtebade, W. C'er (dog uden W. C.-Papir), det fandtes bogstaveligt ikke i de Byer, vi besøgte, og der var altid en hid-sig Jagt paa Papirservietter, for at samle sig et Lager. Vi var alle indkvarterede her, og jeg boede sammen med 2 svenske, 2 franske og 1 rumænsk Psp. Opholdet var fantastisk billigt. Der var ikke Tid til megen Orientering, vi skulde gøres fine til en Modtagelsesmiddag, der skulde være samme Aften. Den var virkelig fin og festlig, med alle de Nationers Flag paa Bordet, der skulde deltage i Lejren. Mange Taler paa mange Sprog af Præsidenter for Spejdere. Dreng- og Pigespejdere i Czekoslovakiet har meget Samarbejde og fælles Ledelse, saa de har en stor og fin Stab af betydelige Mænd og Kvinder til Raadighed. Jeg sad ved Siden af Miss Warner, og hun bad mig takke paa Gæsternes Vegne, og det gjorde jeg ved at sige, bl. a. at Lejrmaden lovede godt, den holdt forresten, hvad den lovede, men derom senere.

Efter Middagen var der Underholdning, Dans og Sang, begge Dele lige kunstnerisk besjælet.

Vi skal lige høre, hvilke Nationer der var tilstede ved Middagen, og som skulde være vore Lejrkammerater i de kommende 14 Dage. England, Kanada, Jamaica, Rumænien, Polen, Frankrig, Schweiz, Sverrig, Norge og Danmark, alle vi 10 Nationer sad rundt om det festlige Bord og forsøgte at tage os saa fine ud som muligt.

Dagen efter begyndte alle disse Nationer at gøre sig bekendt med Prags Skønhed. Der var Rundtur i Byen i store Turistauto, og officiel Modtagelse paa Raadhuset hos Borgmesteren, Besøg paa et Lejrromraade lidt i Udkanten af Byen, hvor der laa Spejderhytter, Lejrbaalsplads og forskellige Rum i et større Hus, hvorfra der serveredes Aftensmad. Senere var der Lejrbaal, hvor Baalet tændtes af Spejderchefen baade for Drengene og Pigerne.

Hvert Land sang, dansede eller spillede en lille Komædie. Danskerne gjorde, hvad de kunde, omend ikke saa vellykket, saa i alle Tilfælde med det berømte danske Smil.

Om Natten rejste vi saa til Lejren ved Zlin. Nu siger Ordet Zlin os meget, nu da vi har oplevet Eventyret i Byen Zlin, den, der kun bestaar af Skotøjsarbejdere, men 45,000 i Antal, ledet af en Mand, der hedder Bata. For nogle Aar siden var der i nogle af vore større Byer Butikker, hvor Navnet Bata prangede over Døre og Vinduer, andet kendte vi ikke til dette moderne tusind og een Nats Eventyr. Bata-Eventyret maa blive en hel anden Historie, da dette er en Beretning om en international Førertræningslejr.

Lejren laa ca. 25 Minutters Gang gennem Skov fra Zlin, i det smukke Højdedrag, der kranser Byen. Vi havde den skønneste Udsigt om Aftenen, naar alle Lysene straaledede nede i Byen.

Lejren, Teltene, Tæpperne vi havde over os, Kokken, der lavede Maden, Skeen, vi spiste med, alt tilhørte Bata.

Vor Lejrplads var en Halvcirkel af udmærkede Telte med et stort Repræsentationstelt i Midten af Halvcirklen, ca. 25 ialt, næsten alle indrettede til to. Der var sammentømrede Sengesteder til alle, med Lagner, Madrasser og to fine, ny Uldtæpper til hver. Foruden de tidligere nævnte Udlændinge, ialt 32, deltog ca. 15 voksne czekiske Førere. — Længere inde i Skoven laa en czekisk Psp.-Lejr, de havde været der en Maaned, og de

store, der forstod fremmede Sprog, deltog i Foredragene, der var vel 100 Stykker.

Naa, vi ankom, lidt møre efter at have ligget paa Gulve, Træbænke etc., men parate til at se, høre og lære.

Vi fik et herligt Morgenmaaltid med Æg, Te og friskbagt Brød, og saa gik vi lidt svimle til en meget lang Morgenparade med lange Velkomsttaler og Flaghejsning, der var meget vanskelig, da baade Landets og det internationale Flag hang paa samme Stang, og var fastgjort med mange Baand og Klemmer af Metal. Solen bagte ubarmhertigt ned paa vore blaa Uniformer, nedrullede Ærmer, det var virkelig lidt af en Prøvelse.

Formiddagen gik med at indrette sig og efter Middag Afmarch til Byen for at bese Batafabrikkerne og bagefter Te paa Hotellets Tagterrasse i 12. Etage. Vi var indbudt af Byens Borgmester, som har en ledende Stilling hos Bata. Vi gennemgik Forvandlingen af et Stykke Læder til en fin Sko, det var storslaet, men blot vi havde sovet lidt om Natten, saa vilde vi sikkert have indsuget alt det interessante med mere Modtagelighed. Kl. 19 var vi tilbage i Lejren, spiste til Aften, Flagparade og Kl. 21 gik vi tilsengs, hvilket vi i høj Grad trængte til. (Fortsættes.)

Depotet melder

Korpsset har indført en ny Model i Lejrhue, som er mere fiks og klædelig. — Det saas tydeligt i Lejren i Sommer, hvor godt den slog an. Prisen er Kr. 1,75.

Nu kommer vi ind i Travemaanederne og gør jer opmærksom paa, at I nu paa Depotet kan faa en prima Spejder- og Skolesko, den er glimrende som Travesko, og tilmed saa nydelig i Formen, at den kan bruges til Gade- og Skolebrug. Faas i alle Nr. til Kr. 23,50.

Foruden kan alle I, der er ivrige Vandrere, faa en god Vandrestøvle med imprægnerede Saaler og Filtrand. Pris fra Kr. 19,50. Fodtøjet, Depotet fører, er fra det kendte Firma Alsboe og Wedela, hvis Navn taler for sig selv.

Har I prøvet, hvor praktisk det er at have

en mørkeblaa Slip-over til Uniformen? Hvis ikke I selv kan strikke, kan I købe dem færdige paa Depotet, de findes i 5 Størrelser, og Prisen er fra Kr. 6,25.

Depotet har ogsaa mørkeblaa Sweaters med lange Ærmer, de er dejlig varme, og gode at have til Lejrene til Efteraaret, samt Trave-turene i Vinter.

En Tværsæk er ganske uundværlig paa en Travetur — og Depotets Tværsække er særlig velegnede til Spejderbrug — naar Tværsækken er tom, kan den foldes sammen og lægges i Lommen. Prisen er Kr. 1,90.

Hvis man skal have flere Ting med paa Tur, er det maaske praktisk at have en lidt større Tværsæk — og her har Depotet et rigt Udvalg i forskellige Faconer og Kvaliteter.

Depotudvalget.

Landet over

Graagæssenes Trop (Tropsf. Frk. Karen Møller, Cæcilievej 21², Kbhvn. F.). 17 Sp., 6 Blaamejser. — Troppen deltog i Sct. Georgsparade sammen med Drengespejdere og K. F. U. K.-Spejdere i Valby. Pinselejr i Sorø. Week-end i Værløse. Patruljerne arbejder godt med Træning til Prøverne og maanedlige Patruljeturne.

Himmelbjerg Division. April Kvartal 1937.

Hammel Trop stiftedes den 25. Maj. 17 Sp. indm. *Herning:* 9.4. Tropsmøde. 18.4. Tropstur med Baaltænding. Madlavning. 23.4. Sct. Georgsparade. Fælles Møder i Eksamenstiden.

Horsens: 4.4. Tropscykletur til Sondrup Bakker. 23.—26.4. Store Bededags-Lejr i Knudhule Vandrehjem ved Ry. Sct. Georgsparade med I. Silkeborg. 24.4. Vandretur omkring Knudspø, om Aftenen Takling og Splejsning, een Aften Lejrbaal. Ugentlige Patruljemøder.

Odder: Ingen Rapport.

Silkeborg: 15.4. Tropsmøde (Forbindinger, Ordonnans, Figurer til Bordkort). 23.4. Tropstur til Knudhule. Sct. Georgsparade med Horsens. 20.4. Førermøde. 13.5. Tropsmøde (Musikundervisning). 23.5. Tropstur (Indianerprøvelse). 1 Week-end Tur og Patruljemøder som sædvanlig.

Lis Starcke.

Den nye Lejrhue

Den nye Vindjakke

De nye Sportsstrømper

*De nye Spejder- og
Skolesko*

De nye Spejderstøvler

De nye Vandrestøvler

REDAKTION: FRU HANNA HOLMBLAD LUND, Læssøegade 198, Odense. (Hertil sendes alt angaaende Bladets Indhold.)
ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til: »PIGESPEJDERNE«, Spejderskolen, Korinth, Fyn. Postgiro-Konto: 36302.
EKSPEDITION OG TRYK: FYENS STIFTSBOGTRYKKERI (DREYER), Odense. Afleveret til Postvæsenet den 17. Septbr. 1937.